

farten allerede i en Række af Aar har havt en Del Fordele og gennem disse virkelig bidraget til, at der kom til at paahøile Seilskibsarten højere Byrder end der maatte burde høile paa den. Jeg kan nævne det ganske simple Exempel, at Dampskibene have Ret til at løbe ud og ind i Havnene uden videre, medens Seilskibene maa ankre paa Rheden, gaa ind paa Lodboden, Alt, som naturligt er, ifølge de forefættene Former. Fremdeles kunne Dampskibene strax løse og lade, medens Seilskibene maa vente, til der bliver en Plads ledig, hvor de kunne ligge. Jeg tror derfor ikke, at Forholdene mellem Seil- og Dampskibe er veiet saaledes af, at man behøver at være saa ængstelig for, om der skulde fremkomme Lovforslag, som til en vis Grad kunne synes at være en lille Smule protegerende for Seilskibsfarten. Der er et andet Henyn, jeg ogsaa skal fremdrage her ved første Behandling, nemlig, at det heller ikke er saa fastslaaet som det erede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds syntes at mene, at Seilskibsfarten vil blive ved at gaa ned ad. Det er muligt, men ikke afgjort. Smidterid skal jeg ikke udtale mig om, hvad der i den Retning vil ske eller ikke, men blot henlede Opmerksomheden paa, at for nogle Aar tilbage, i Aarene 1872—74, forøgedes Seilskibsfarten, medens Dampskibsfarten gik nedad. Samtidig skal jeg dog indrømme, at i den senere Tid har affurat det Omvendte været Tilfældet. Men, mine Herrer, hvad er Grunden dertil? Jeg tror ikke, det kan benegtes, at en væsentlig Faktor til dette Forhold mellem Seil- og Dampskibsfarten maa være Priserne paa Kul og Jern og Arbejdsudførelsens Bestaaenhed. Jeg tror, at, naar Kulpriserne stige, som de vistnok maa, thi nu ere de overordentlig lave, og det samme gjælder jo for Jernet, kan der igjen komme en Tid for Seilskibene, og det er i ethvert Tilfælde min bestemte Overbevisning, at Seilskibene aldrig ville kunne udryddes af Dampskibene. Det er umuligt, og det er heller ikke ønskeligt, men netop fordi det ikke er ønskeligt, er der en Opfordring deri til at vise dem den strengeste Netfærdighed under alle Forhold, og der er ikke noget Ubilligt i, om man ogsaa begunstigede dem en lille Smule, thi selv om ogsaa Dampskibene befordre Gods og Passagerer hurtigere og derved kunne have deres Berettigelse, saa er den Konkurrence, som bestaar gennem Seilskibene, altid en Faktor, der bidrager til, at Dampskibspriserne og Løstærne ikke stige. Saa længe Konkurrencen er til Stede med Seilskibene, vil Vægtfaalen komme til at hænge nogenlunde lige. — Derfor Forslaget gaar ud paa — og jeg tror jeg har opfattet det rigtig — navnlig at beskytte eller hjælpe den mindre Skibsfart her i Danmark, saa vil jeg ansøge endnu en lille Oplysning her. Det er gennem den mindre Seilbads herhjemme, at der staves en stor Del Sømænd; de have altid været uddannede der og blive det den Dag i Dag.

Naar man nu med Rette tidligere har fremhævet, at man ønsker Dvælseskibe, som Staten skulde betale, saa kan jeg fuldstændig slutte mig dertil; det er i enhver Henseende rigtigt og begrundet, men saa maa man samtidig dermed heller ikke glemme, at, hvis man vil have saadanne Skibe, maa man ikke ubetinget være med til at koale den Skole, som Seilskibsførerne gaa igennem. — Jeg tror derfor at maatte udtale i alt Fald som min Overbevisning, at Lovforslaget lettere maatte kunne vedtages, saafremt man hævdede det Strids-spørgsmaal, som jeg ubetinget tror vil blive draget frem, og den Misforstaaelse, der vil opstaa derved, at man, i Stedet for at nævne visse bestemte Pladser paa den ene og den anden Side i Udlandet og Indlandet, lod det være noget mere omfattende og tog hele Danmark lige overfor bestemte Dele af Udlandet. I saa Fald kunde da Ingen beklage sig over, at der var gjort Uret mod Noget.

Bønløffe: Den sidste erede Læser bragte mig i Tanke om et andet Punkt paa den jydsk Ryst, idet han ønskede ogsaa at udvide denne Afgiftsfrihed til Frederikshavns Havn og den overfor liggende svenske Ryst. Derfor det erede Thing vil gaa med ham til at give en saa udstrakt Frihed, saa vil det vistnok ogsaa gaa med til at give den samme Frihed til et andet Punkt paa den jydsk Ryst, nemlig til den fremstrakte Odde ved Grenaa. Jeg vilde kun henlede det eventuelle Udvalgs Opmerksomhed derpaa.

Da ikke Flere begjærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling
vædtoges uden Afstemning.

Berg: Jeg foreslaar Sagen henvist til et Udvalg paa 9 Medlemmer.

Da Ingen ønskede at udtale sig herom eller at stille andet Forslag, sluttedes Forhandlingen om Udvalgs Nedsættelse.

Ovnevænte Forslag af Berg
vædtoges uden Afstemning.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:
Valg af 15 Medlemmer til et Udvalg angaaende: Forslag til Finanslov for Finantsaaret fra 1ste April 1879 til 31te Marts 1880.